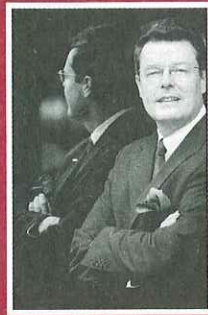

Leerrijke zomer

De politieke crisis van deze zomer in dit land heeft ons toch wat bijgeleerd. Dat de socio-economische verschillen tussen de regio's van die aard zijn dat zij een verschillende beleidsaanpak vergen, heeft ondertussen iedereen wel door. Die verschillen tussen de regio's zijn er ook op het vlak van hoe men bepaalde problemen wil aanpakken (preferenties); bv. thuisverzorging in Vlaanderen tegenover verzorging in het ziekenhuis in Wallonië. Ook daarover wint de mening veld dat het beter is om een kader te creëren dat een verschillende beleidsaanpak toelaat in plaats van verplicht te zijn om compromissen te sluiten die uiteindelijk geen optimale resultaten geven.

Ik zou het willen vergelijken met een gezin waar de ene met vakantie naar zee wil en de anderen naar de Ardennen en het compromis iets tussenin wordt: Brussel. Niemand komt er dus echt aan zijn trekken. Op het vlak van een verschillende beleidsmatige aanpak is het overdragen van de bevoegdheden inzake onderwijs naar de gemeenschappen een mooi voorbeeld. De specifieke beleidsaanpak heeft in Vlaanderen geleid tot een succesverhaal als wij dit vergelijken met het buitenland.

Deze politieke crisis heeft ook duidelijk gemaakt dat Vlamingen en Franstaligen uiteindelijk verschillend denken over het Belgische huis. De Vlamingen gaan meestal uit van een België ingedeeld in een aantal duidelijk afgebakende taalgebieden. Een meerderheid ziet daarbij de rol van het federaal niveau beperkt tot een aantal strikt noodzakelijke domeinen met maximale bevoegdheden voor de gemeenschappen en gewesten. De Franstaligen hebben het doorgaans niet voor die strikt afgebakende taalgebieden. Sommigen zouden die het liefst zelfs afschaffen. Bovendien zien zij de rol van de gemeenschappen en gewesten niet zo groot en zelfs enigszins ondergeschikt aan het federaal niveau.

Deze politieke crisis heeft ook duidelijk gemaakt dat Vlamingen en Franstaligen uiteindelijk verschillend denken over het Belgische huis. De Vlamingen gaan meestal uit van een België ingedeeld in een aantal duidelijk afgebakende taalgebieden. Een meerderheid ziet daarbij de rol van het federaal niveau beperkt tot een aantal strikt noodzakelijke domeinen met maximale bevoegdheden voor de gemeenschappen en gewesten. De Franstaligen hebben het doorgaans niet voor die strikt afgebakende taalgebieden. Sommigen zouden die het liefst zelfs afschaffen. Bovendien zien zij de rol van de gemeenschappen en gewesten niet zo groot en zelfs enigszins ondergeschikt aan het federaal niveau.

Zelfs als deze politieke crisis wordt overwonnen, wordt het voor meer en meer binnen- en buitenlandse observatoren duidelijk dat de nadelen van de Belgische constructie, en die voortvloeiën uit wat hiervoor werd geschetst, niet meer opwegen tegen de voordelen ervan. Een deel van het probleem blijkt daarbij niet zozeer dat het moeilijker wordt om compromissen te sluiten. Een deel van het probleem blijken ook de compromissen zelf te zijn, en de energie en het tijdverlies die daarmee gepaard gaan. Ze leiden tot een niet-efficiënt beleid. Terwijl wij zelfs met een efficiënt beleid met zijn allen reeds op onze tenen zullen moeten staan om de uitdagingen van de globalisering en vergrijzing aan te kunnen.

Johan Van den Driessche

Voorzitter VTB-VAB vzw